

מתקן מדבש	יום	וילנא
רסה	יז נ"א	ראשון
ערחה	יז נ"ב	שני
רפוד	יח נ"א	שלישי
רכץ	יח נ"ב	רביעי
רכזה	יט נ"א	חמישי
שג	יט נ"ב	שישי
שייא	כ ע"א	שב"ק

זוהר הקדוש עם פירוז'

מתוך מדבר על הפרשה

עלון מס' 34 פרשת במדבר תשע"ט

"לבעזחשי"ת ע"י מרכז מתוק מדבר"ת. ד. 5135 ירושלים

כל הפרצופים העליונים נתנו מחלكم בנשمت האדם

וידבר יהוה אל משה במדבר סיני באهل מועד וגו', רבי אבא פתח (בראשית א כ) ויברא אלהיים את האדם בצלמו וגו', hei קרא אפمر, פא חז, בשעתא דברא קדשא בריך הוא לאדם, עבד ליה בדיקנא דעתלי ותפא, והוה בليل מפלא, והוה נהורייה נהיר מסיפוי עלמא עד סייפי עלמא, והוו דחלין מניה פלא [וכו].

והוה מסתכל בחכמתה לעילא ותפא, כיון דשרה, אהמעטו פרצופין, וחכמתה אסתלקת מניה, והוה מסתכל אלא במלוי דגופיה.

מתוק מדבר

הבריאה לקשר את כל העולמות ולהשיג אותם, עבד ליה בדיקנא דעתלי ותפא עשה אותו בצורה של العليונים, על ידי שכל פרצופי האצלות נתנו לו חלקו הנשמה מחלكم, ובצורה של התחתונים, על ידי שגם פרצופי עולמות בריאה יצירה ועשה נתנו לו חלקו הנשמה מחלكم, והוה בלילה מפלא והוא כולל מכל בחינות הנשמות של כל העולמות, (קס אטס וגוט נסומות ליטיות בל כל טרולג, טווי כלויס צ), והוה נהורייה נהיר מסיפוי עלמא עד סייפי עלמא והוא אויר מאיר מסוף העולם עד סוף העולם, כי הוא היה צנור המושך השפע לכל העולמות מראש ועד סוף, לפי שהוא היה כולל מכולם, והו דחלין מניה פלא והוא יראים ממנו כל הנבראים, כמו אמרו חז"ל שאפלו מלאכי השרת בקשׁו לומר לפני קדוש, כי היה שלם בצלם האלוהים על פניו [וכו].

והוה מסתכל בחכמתה לעילא ותפא ואדם הראשון היה מסתכל בחכמת العليונים בענייני הרוחניים, ובחכמת התחתונים בענייני הטבע, לדעת התלות אלו באלו, וכיון שראוו היה באצלות, היה בו כח להמשיך או ר האצלות עד סוף כל העולמות. כיון דשרה כיון שחתא,

כל הפרצופים העליונים נתנו מחלכם בנשמת האדם

סנה לצעין מלמל קמ, נקדיס נקיין מה אכמן קהילוי (נקומי מולה פלטה לי מטה), סמעס סלק נגידת טולדס מלמל נעהה אלט גלעון לריס וויל נטהיל כל גאנטלמי, לי ולס סקצי"ס סהולדס ייג נכל קעולם ויקאל מה כולם, לנן זוה סקצי"ס כל שעולמות ימעו ממלאקס גולדס, סיינו עולס שטעס נמן צ פם, וסילילא רות, ואכילה נסמה, וכן נמעו לו פלוטי סהילום מהלקס, נפם ממלכות, רום מז"ה, נסמה מלימל, מיש מליכן, ולן מלל נעשה גלעון לריס, סנמען כל ספלוופס, סכלס ימעו מרוננס מהלקס גולדס, וזוה הס ימען סולדס יפוגס גלל קעולם, וכולס יקצטו עליו רחמים, וויל זילס סולדס יגילו ויטממו צו כולם, ע"כ.

ויברא יהוה אל משה במדבר סיני באهل מועד באחד לחודש השני, כדי לפреш פסוק זה רבי אבא פתח הקדים לפреш מה שכותב ויברא אלהיים את האדם בצלמו בצלם אלהים בראשו, זכר ונכח ברא אותו, hei קרא אפמר פסוק זה כבר נאמר פירושו, ועתה נפרשו באופן זה, פא חז, בשעתא דברא קדשא בריך הוא לאדם בא וראה, בשעה שברא הקב"ה את אדם הראשון, שהוא יהיה תכלית

המספר בשבחו של חברו צרייך לברכו בעין ובלב טוב

תא חזי, האי מאן דאמר **שׁבָחָא דְחֶבְרִיה**, דבנוי, או דממוֹניה, או עלייה ברקאנ, מנגן, ממשה, דכתיב (דברים א) **וְהַנְּגָם הַיּוֹם בְּכֻכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרוֹב, לְכָתֵר מַה פָּתִיב, יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם יוֹסֵף עֲלֵיכֶם** מה פתיב, יהוה אלהי אבותיכם פעםם וגו', תרין ברקאנ הו, חד, יהוה אלהי אבותיכם וגו', הא חד, לכתר ויברך אתכם פאשר דבר לכם, לאזדאה עלייהו ברקאנ על ברקאנ.

ואילאי איהו מני **שׁבָחָא דְחֶבְרִיה** ולא אודי עלייה ברקאנ, הוא נתפס בקדמיה מלעילה, ואילאי איהו מברך ליה, הוא מתברך מלעילה.

וברכתא **בָּעֵι לְבָרְכָא לָה בְּעֵינָא טָבָא,** ולא בעינא בישא, ובכלא **בָּעֵי קְדֵשָׁא בְּרִיךְ הָוָא רְחִימָוֹתָא דְלָבָא.**

מתוק מדבש

במגן הברכות, מנגן מנין לנו דבר זה, ואמר ממשה, דכתיב והנגם היום בכוכבי השמים לרוב, לכתר מה פתיב ומה כתוב אחר כך יהוה אלהי אבותיכם יוסף עליכם פעםם ויברך אתכם כאשר דבר לכם, הנה תרין ברקאנ והוא שתי ברכות היו כאן, חד יהוה אלהי אבותיכם יוסף עליכם ככם דיבר לכם, אך אמר להם ויברך אתכם פאשר דבר לכם דהינו כך אמר לך הרץ ברכה אחת, לכתר אחר אלף פעמים, הא חד הרץ ברכה אחת, פירוש אחד ברכות על ברכות, והם שני דברים, אחד לברך אותם, והשני, הודאה על הברכות, (ואולם) מפלס סמלם "למודה" פירושו לירוק ולטוליק עלייס קרלוים.

ואילאי איהו מני **שׁבָחָא דְחֶבְרִיה** ואם הוא מונה שבחו של חברו, ולא אודי עלייה ברקאנ ואני מברך אותו ומודה על הברכות, הוא נתפס בקדמיה מלעילה הוא נתפס תחילת מלמעלה, דהינו שינוי מחתו, כי על ידי שוכיר שב חברו גורם להזכיר למעלה עונותיו, וגורם שתשלוט בו עין הרע, ומעורר עליו דין, لكن נחשב כמוסר דין על חברו שהוא נעשן תחלה (כמג'ול גמ' נ"ק דף נג ע"ה), אבל ואילאי איהו מברך ליה אם הוא מברך אותו ומודה על ברכותיו, אז מייחד הימין והشمאל עליו לטובה, لكن הוא מתברך מלעילה הוא מתברך מלמעלה תחילת.

וברכתא **בָּעֵι לְבָרְכָא לָה בְּעֵינָא טָבָא** ואת הברכה צרייך לברך אותה בעין טובה, דהינו שיחפות

את מעטו **פְּרַצּוֹפִין** נתמעטו הפרצופים העליונים, עד שבוחינות התפארת ומלכות ירדו למטה ונתמעטה קומתם מאר מה שהיו בתחילת בהיותם למעלה, וכן הוריד בחטאיהם את עולמות בריאה יצירה עשויה לעולמות הפירוד שם אין בחינת אצילות, וכן **וְחַכְמָתָא אַסְתָּלָקָתָמָנִיה** חכמת האצלות נסתלקה מהם, ולא היה מסתכל אלא במלוי הגוף ולא היה מסתכל יותר אלא בדברים הנוגעים לצרכי גופו.

(דף קיו ע"א, וככיאורינו כרך יב ע"מ א-ה)

המספר בשבחו של חברו צרייך לברכו בעין ובלב טוב

תא חזי, האי מאן דאמר **שׁבָחָא דְחֶבְרִיה** בא וראה, מי שמספר שבחו של חברו, כגון שהוא חכם גדול ויפה תואר ואיש מוצלח וכדומה, דבנוי או שאומר שיש לו הרבה בנים טובים, או דממוֹניה או שיש לו ממון הרבה ועשירות, **בָּעֵι לְבָרְכָא לִיה צְרִיךְ** לברכו מצד החסד שבמין, ולאזדאה עלייה ברקאנ ולהודות על הברכות מצד ההוד שבסמאל, להורות שהשמאל גם כן תודה על הברכות, (ולכן כמו פערם נלכוט וסודנות ימה, וכן מקו נכלת סמוון, נכלת למתינה, פון למ עולס قول "צמפל", וכן נסיה מיקנו "יעס" פ', טול נזוו), כי הנה טרם שימנה האדם שב חברו, הוא מתקיים בשלו, וחילו והונו פורה משורשו העליון, ואין כח בחיצונים להאחז בו, וכושזה מספר בשבחו, מעורר את החיצונים להתקנות בו ולהמעito, ואין תקנה אלא

ומה מאן דמברך לחייב ב' עיי קדשא בריך הויא דיברך ליה בעינא טבא בלבָא טְבָא, מאן דמברך לקדשא בריך הויא, על אחת פמה וכמה דבָעִי עינא טְבָא ולבָא טְבָא ריחימותא דלבָא, בגין כף (שם ו ה) ואהבת את יהו"ה אלה"ר בכל לבך וגוו.

המתמיד בתורה בקול מבניו שונאיו לפניו

איש על דגלו באאות לבית אבותם יחנו בני ישראל וגוו, רבי אלעזר פתח (ישעה סו) שמחו את ירושלים וגילו בה כל אהבה וגוו, כמה חביבה אוריתא קמי קדשא בריך הויא, דהא בכל אחר דמלוי אוריתא אשטעו, קדשא בריך הויא וכל חיילין דיליה, כלו צייתין למולליה, וקדשא בריך הויא אני לדירא עמיה, הדא הוא דכתיב (שמות כ כא) בכל המקום אשר אופיר את שמי וגוו, ולא עוד אלא דשנאי נפלין קמיה, והא אוקמה.

פא חזי, פקודי אוריתא על אין איןן לעילא, אני בר נש ועביד פקודא חדא, ההוא פקודא

מתוק מדבש

פתח לפרש מה שכותב שמחו את ירושלים וגילו בה כל אהבה פירוש כל מי שאהב את ירושלים ותאב לראותה, והקדים בשבחה של תורה, ואמר פמה חביבה אוריתא קמי קדשא בריך הויא כמה חביבה ואהובה התורה לפני הקב"ה, דהא בכל אחר דמלוי אוריתא אשטעו כי בכל מקום שדברי תורה נשמעים, קדשא בריך הויא וכל חיילין דיליה, כלו צייתין למולליה הקב"ה וכל האבות שלו, כולם מקשייבים לדבריו, ולא זה בלבד ששומעים תורהתו לעלה במקומם, אלא וקדשא בריך הויא אני לדירא עמיה הקב"ה בא לדור עמו למטה, אחר שהתמיד מעט בקהל תורהו, הדא הוא דכתיב וזה שכותב בכל המקום אשר אופיר את שמי וגוו' שמי היינו התורה שהיא כולה שמותיו של הקב"ה, או אבאו אלק וברכתי, ולא עוד אלא דשנאי נפלין קמיה ולא עוד אלא שונאיו שם הקליפות והחיזונים נופלים לפניו, כי יש בו כח להכניים ולהכריתם בכח התורה שלומו, בסוד זמירות ואור התורה, והא אוקמה והרי כבר ביארו כן החברים.

פא חזי, פקודי אוריתא על אין איןן לעילא בא וראה הרמ"ח מצות עשין שבתורה עליונות הם למעלה, כי הם מושרשות במלכות [בשכינה], אני בר נש ועביד פקודא חדא אם בא אדם ועשה מצוה אחת, ההוא פקודא קיימת קמי קדשא בריך הויא מצוה ההיא

בריבוי הון חברו, כדי להעביר מhabרו העין הרע של הסטרא אחרת, ולא בעינא בישא ולא בעין רעה, שמצווער אם יש לחברו יותר مما שיש לו, כי זה גורתת לקללה רח"ל, ובכלא עיי קדשא בריך הויא ריחימותא דלבא ובכל דבר בין בטיפור שח רעהו, ובין ברכה שיברכחו אחר כך, רוצחה הקב"ה שיברכו מהבת הלב ובנפש חפיצה ולא מן השפה ולחוץ.

ומה מאן דמברך לחייב ומה מי שמברך את חברו, בעיי קדשא בריך הויא דיברך ליה בעינא טבא בלבָא טְבָא רוצחה הקב"ה שיברך אותו בעין טובה ובלב טוב, מאן דמברך לקדשא בריך הויא על אחת פמה וכמה דבָעִי עינא טְבָא ולבָא טְבָא ריחימותא דלבא כל שכן מי שמברך להקב"ה בודאי שציריך לברך בעין טובה ובלב טוב ובאהבת הלב, הרי זה כלל גדול בכל הברכות שמברכים להקב"ה שלא יכוון בשביל עצמו, אלא שיתברכו המאורות העליונות, בגין כף ושביל זה כחוב ואהבת את יהו"ה אלה"ר בכל לבך ובכל نفس, פירשו שתברכו מהבת הלב ובנפש חפיצה. (דף קיו ע"ב, ובבאיורינו ברך יב עט ח-ט)

המתמיד בתורה בקול מבניו שונאיו לפניו

איש על דגלו באאות לבית אבותם יחנו בני ישראל וגוו' כדי לפרש פסוק זה, רבי אלעזר

קַיִם אָכְמֵי קָרְשָׁא בְּרִיךְ הָוּא, וּמַתְעַטְּרָא קִמְיה, וְאָמֶר פָּלְנִיא עֲבֹד לִי, וְמִן פָּלְנִיא אָנָּא, בְּגִין דָּאִיהוּ אֲתָעָר לִיהְ לְעִילָּא, פָּגּוֹנָא דָּאִיהוּ אֲתָעָר לִיהְ לְתַפְּא, הַכִּי נָמֵי אֲתָעָר לְעִילָּא, וּעֲבֹד שְׁלָמָא לְעִילָּא וְתַפְּא, כִּמְהָ דָּאַת אָמֶר (ישעה כ' ח) או יְחִזּוֹק בְּמַעֲזִי, יַעֲשֵׂה שְׁלָום לִי שְׁלָום יַעֲשֵׂה לִי, יַעֲשֵׂה שְׁלָום לִי לְעִילָּא, שְׁלָום יַעֲשֵׂה לִי לְתַפְּא, זְפָא חֻולְקִיהְ דְּהָהוּא בְּרַנְשׂוֹתָא דְּעִילָּא וְתַפְּא.

דַּעֲבִיד פָּקוֹדִי אָוּרִיָּתָא.

שְׁמָחוֹ אֶת יְרוּשָׁלַיִם וְגַוֹּי, בְּגִין דְּחָדוֹה לֹא אֲשַׁתְּכָח, אֶלָּא בְּזַמָּנָא דִּישְׁרָאֵל קִיִּימִי בָּאָרְעָא קְדִישָׁא [וכורו], וּבְגִין הָוּא חֻדְרוֹתָא דְּכָלָא, חֻדְרוֹתָא דְּעִילָּא וְתַפְּא.

מתוק מדבר

דמלכות [דשכינה] לצורך היחיד, ומפרש יַעֲשֵׂה שְׁלָום לִי, לְעִילָּא הִינּוּ לְמַעַלָּה בִּיסּוֹד דּוֹ"א [דרתפארת], שְׁלָום יַעֲשֵׂה לִי לְתַפְּא הִינּוּ לְמַתָּה בִּיסּוֹד דָּמְלוּכּוֹת, זְפָא חֻולְקִיהְ דְּהָהוּא בְּרַנְשׂוֹתָא דְּעִילָּא אָוּרִיָּתָא אֲשֶׁר חָלְקוּ שֶׁל זה האדם שעושה ומקיים מצוות התורה.

וחזר לפירוש את הפסוק שהתחילה בו, כי אכן כתוב שְׁמָחוֹ אֶת יְרוּשָׁלַיִם ויגלו בה כל אהבהיה, בְּגִין דְּחָדוֹה לֹא אֲשַׁתְּכָח אֶלָּא בְּזַמָּנָא דִּישְׁרָאֵל קִיִּימִי בָּאָרְעָא קְדִישָׁא לפי שלא נמצאת שמחה אלא בזמן שישראלי נמצאים בארץ הקדושה, מפני שעיקר המצוות תלויות בארץ [וכורו], וּבְגִין הָוּא חֻדְרוֹתָא דְּכָלָא ואיז יש שמחת הכל, והיינו חֻדְרוֹתָא דְּעִילָּא וְתַפְּא שמחה של מעלה ושל מטה. דף קוח ע"א, ובכיאורינו כרך יב עמי יד - ט)

עומדת לפני הקב"ה, כמאמר חז"ל (גמ' טנות) עשה מצוה אחת קנה לו פרקליט אחד, ומתקטרא קמיה ומתקטרת לפניו על ידי האור הנמשך לנשתחו, ואמיר פָּלְנִיא עֲבֹד לי, ומִן פָּלְנִיא אָנָּא ואומרת איש פלוני עשה אותו, ומִן איש פלוני אני, בְּגִין דָּאִיהוּ אֲתָעָר לִיהְ לְעִילָּא לפי שהוא עורר אותה למעלה, כי פָּגּוֹנָא דָּאִיהוּ אֲתָעָר לִיהְ לְתַפְּא, הַכִּי נָמֵי אֲתָעָר לְעִילָּא כעין שהוא עורר אותה למעלה על ידי קיום המצווה, כמו כן היא מתעוררת לשורה, וּעֲבִיד שְׁלָמָא לְעִילָּא וְתַפְּא ועושה למשה ולמטה, ככלומר שגורם התעוורות היסוד דז"א [דרתפארת] ליחור העליון, פְּמָה דָּאַת אָמֶר כמו שנאמר פְּמָה יְחִזּוֹק בְּמַעֲזִי פִּרוֹשָׁס אָמַר יְחִזּוֹק בתורה הנקראת עוז, יַעֲשֵׂה שְׁלָום לִי או יַעֲרֵד את היסוד דז"א [דרתפארת] הנקרוא שלום, שְׁלָום יַעֲשֵׂה לִי וגם יַעֲרֵד את היסוד

שבח דא שירתא

גם דע לימוד הזוהר על כולה מועיל להשגה, כי דבריו הרמים בלבד מאירים פנֵי האדם ונוטנים כח וחיל לנשימת האדם העוסק, ובהיפוך חיללה מאן דמתפרש מיניה כאלו פורש מכלא, כי אין דרשו עליו בימי מאן דמתפרש מרבי שמעון כאלו מתפרש מכלא, "זהשתא אף על פי שהוא אינו כאן, כבודו יש כאן", ודבריו הקדושים צרייכים אנו למלוד, ועל ידם אולי יזכה להשיג דבר מה, כי אם לא יועיל כלו יועיל מקצתו, כי הקליפה אי אפשר להסיר בפעם אחת כי מעט מעט אגרשנו. (טהרת הקודש הקדמון, עמ' קנו"ז)

הזהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבר"

פורמט כיס
"ובלכתרך בדרכך"
מהדורות ר' יוסף
אברגנאל
[cm 16.5/11.5]

פורמט גיל [cm 24/17]

פורמט ביזני – מהדורות ר' העדרש וענברע
[cm 17/12]

